

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **P. Z.**, zastoupeného JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem Brno, Bratislavská 12, proti žalované **Policii ČR - policejní prezidium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2005, č. j. 11 Ca 178/2004 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 3. 6. 2004, č. 329. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 1. 2004, č. SJMK-133/2004, kterým byl podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a žádnou ze stěžovatelem vznesených žalobních námitek neshledal důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně pak namítá, že dechová zkouška byla provedena zařízením, které bylo objektivně závadné - což vyplynulo jednoznačně ze spisu. Výsledek takové zkoušky pak nemůže být objektivní a zkouška měla být provedena opakovaně zařízením bezvadným. Pokud tak policejní hlídka neučinila, nebyly zde dány předpoklady pro lékařské vyšetření s odběrem krve podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Rovněž klinické vyšetření potvrdilo, že žalobce nejeví známky požití alkoholu. Nelze také souhlasit s tím, že by stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ve kterých by spatřoval reálné nebezpečí pro svoje zdraví. Již v žalobě je uvedeno, že odběr měl provádět muž v riflích, který jej sám odmítl provést s tím, že jej má provádět paní doktorka. Stěžovatel tak podle verbálního projevu a vzhledu měl zato, že se nejedná o lékaře. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že si nebyl vědom toho, že je předjížděn hlídkou policie se zapnutým majáčkem, což jasně uvedl v žalobě. Skutkově tedy tvrdil, že nebyl předjížděn a že hlídka neměla zapnutý majáček. K tvrzení, že nemohl bránit předjíždění s ohledem na šířku silnice, dokonce nabídl i důkaz místním ohledáním. K tomuto důkaznímu návrhu se však městský soud vůbec nevyjádřil. V neposlední řadě stěžovatel uvádí, že správní řízení bylo nezákonné; nebylo mu totiž umožněno nahlížet do spisu, nebyl přítomen projednávání věci, ani o něm nebyl vyrozuměn a prakticky mohl podat až odvolání. Bylo mu tak znemožněno hájit svá práva v době shromažďování podkladů a nemohl se vyjádřit ke všem skutečnostem. Spis byl navíc v průběhu řízení účelově doplňován. V první verzi úředního záznamu hlídky Policie ČR Znojmo totiž vůbec nebylo uvedeno, že by při údajném pronásledování stěžovatele použila výstražného majáčku, a ani se nehovoří o výstražném zvukovém zařízení. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěrem městského soudu obsaženým v rozsudku. Dále konstatuje, že stěžovatel nezastavil na výzvu policistů a porušil také povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Podle žalovaného byl požadavek policistů oprávněný, a to s ohledem na způsob stěžovatelovy jízdy, na skutečnost, že byl z jeho dechu cítit alkohol, a na pozitivní dechovou zkoušku. Stěžovatel odběr krve odmítl, a proto nemohlo být výsledkem protokolu, že nejeví známky požití alkoholu, jak uvádí v kasační stížnosti. Rovněž z úředního záznamu ing. J. ze dne 25. 1. 2004 vyplývá, že stěžovatel byl v případě osoby MUDr. S. ujistěn, že tento je také lékařem a že lékařka, která měla službu, odpočívá po náročném výkonu služby, a proto bude odběr krve proveden MUDr. S. Ke stěžovatelově námitce, že bylo řízení před správním orgánem nezákonné, poukazuje žalovaný na to, že stěžovatel nevyužil možnosti se účastnit jednání senátu poradní komise, o jehož složení byl vyrozuměn dne 24. 3. 2004; zde se mohl také k věci vyjádřit, nahlédnout do správního spisu a navrhnout doplnění důkazů. Rovněž poukazuje na to, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení o žalobě. Navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem*), domnívá se totiž, že nebyly dány předpoklady pro lékařské vyšetření s odběrem krve podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu,

a v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*), správní řízení totiž bylo podle něho stíženo řadou vad - stěžovateli nebylo umožněno nahlížet do spisu, nebyl přítomen na projednávání věci a ani o tom nebyl vyrozuměn a prakticky mohl podat až odvolání. Aniž by to výslovně uváděl, namítá také důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), vytyká totiž městskému soudu, že se nevypořádal s jeho návrhem, aby byl proveden důkaz místním šetřením, který by doložil, že nemohl bránit předjíždění s ohledem na šířku silnice.

Ze správního a soudního spisu pak vyplynulo, že rozhodnutím ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 1. 2004, č. SJMK-133/2004 byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky za porušení služební přísahy zvlášť hrubým způsobem podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Podle § 108 odst. 3 tohoto zákona byl služební poměr ukončen dnem doručení rozhodnutí. V odůvodnění se zejména uvádí, že dne 24. 1. 2004 se stěžovatel nejprve bez rozsvícených světel pokoušel ujet hlídce Policie ČR, která se jej vydala zkontrolovat kvůli dopravní nehodě, jež měla být způsobena jeho vozidlem. Hlídka ho pronásledovala se zapnutým výstražným světlem modré barvy a pokoušela se stěžovatele předjet. Jeho jízda však předjetí neumožnila (kličkoval v pravém pruhu a často měnil rychlost). Poté, co stěžovatel svoje vozidlo zastavil, byl hlídkou Policie ČR vyzván k dechové zkoušce, a to s ohledem na způsob jízdy a na skutečnost, že z něho byl cítit alkohol. Stěžovatel se však dechové zkoušce odmítl podrobit a rovněž odmítl odběr krve. Byl proto zajištěn a převezen na Obvodní oddělení Policie Znojmo, kam byl také přivolán pracovník skupiny kontroly a stížností Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje. Zde se stěžovatel podrobil orientační dechové zkoušce, která byla pozitivní, avšak kvůli poruše přístroje nebylo zjištěno konkrétní množství alkoholu. Stěžovatel následně přivolil k lékařskému vyšetření a k odběru krve. MUDr. S. provedl klinické vyšetření a z protokolu o něm vyplývá, že stěžovatel nejevil známky požití alkoholu. Poté byl však stěžovatel vyzván k odběru krve, který měl vykonat rovněž MUDr. S., ale ten stěžovatel odmítl s tím, že v něj nemá důvěru, neboť je oblečen v riflích a původně měla odběr provádět jiná osoba. Stěžovatel uvedl, že je ochoten se odběru krve podrobit pouze za přítomnosti svojí manželky, která je zdravotní sestrou. Uvedené čerpal správní orgán z úředních záznamů ze dne 24. 1. 2004, 25. 1. 2004 a 29. 1. 2004 sepsaných nstržm. Ď. a L., z úředního záznamu prap. T. a z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sepsaným MUDr. S.. Správní orgán uzavřel s tím, že stěžovatel svým jednáním projevil hrubou nekázeň a pohrdání obecně závaznými normami, když neumožnil hlídce PČR předjetí a porušil tak § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, odmítl se podrobit dechové a následně i krevní zkoušce ke zjištění požití alkoholických nápojů. Porušil tak služební přísahu zvlášť závažným způsobem. Proti tomu podal stěžovatel odvolání, kde namítal, že žádnou dopravní nehodu nezpůsobil, alkohol nepožil a dechovou zkoušku odmítl proto, že ji nepovažoval za nutnou, neboť pod vlivem alkoholu nebyl. Rovněž zpochybnil správní řízení, když uvedl, že mu nebylo umožněno se k věci vyjádřit a ani nahlédnout do spisu. Jeho odvolání však bylo rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 3. 6. 2004 zamítnuto. Proti tomu podal stěžovatel žalobu, kde namítal, že si nebyl vědom policejní hlídky, které měl bránit v předjetí. Navíc silnice, kde k uvedenému mělo dojít, je dostatečně široká a v dané době byla navíc volná a

průjezdná, takže není možné předjetí vozidla neumožnit; jako důkaz navrhl místní ohledání. Dále uvedl, že krevní zkoušku odmítl z důvodu nedůvěryhodnosti osoby, která ji měla provádět, a rovněž proto, že k odběru nebyl dán relevantní důvod. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že uvedené odmítnutí odběru krve nelze hodnotit jako zvlášť závažné porušení služební přísahy, a rozhodnutí policejního prezidenta proto považoval za nezákonné, rovněž namítl, že správní orgán rozhodl bez jakékoli opory ve spisu. Jeho žaloba však byla napadeným rozsudkem městského soudu zamítnuta.

Pokud jde o důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak tím se zdejší soud s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat nemohl, neboť skutečnost, že stěžovateli nebylo umožněno nahlížet do spisu, nebyl přítomen na projednávání věci a ani o tom nebyl vyrozuměn (tedy vady řízení před správním orgánem, které namítal v kasační stížnosti), neuplatnil v řízení před městským soudem, ačkoli tak učinit mohl. Stěžovatel v žalobě ke správnímu řízení toliko uvedl, že rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve spisu. Ke zpochybnění správního řízení ve smyslu námitek uplatněných v kasační stížnosti pak došlo až během ústního jednání. Městský soud se pak tímto důvodem nezabýval, neboť nebyl uplatněn v zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k charakteru řízení o kasační stížnosti jako řízení jehož předmětem je přezkum rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a teprve jeho prostřednictvím rozhodnutí správního orgánu, je zásadně možné přezkoumávat jen ty důvody, které stěžovatel uplatnil v předchozím řízení před soudem v zákonné lhůtě a kterými se tedy soud mohl, resp. měl zabývat. V daném případě tomu však nebylo, neboť stěžovatel předmětné námitky, týkající se vad řízení, uplatnil až při ústním jednání konaném dne 22. 2. 2005, tedy více než 8 měsíců po doručení žalobou napadeného správního rozhodnutí (to bylo žalobci doručeno dne 8. 6. 2004). Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak neobstojí.

Stěžovatel dále namítá, že nebyly dány předpoklady pro lékařské vyšetření s odběrem krve podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dechová zkouška byla provedena zařízením, které bylo závadné a pokud nebyla opakována zařízením bezvadným, nebyl stěžovatel povinen se odběru krve podrobit. Podle citovaného ustanovení se řidič musí podrobit na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem. V daném případě se stěžovatel nejprve odmítl podrobit dechové zkoušce a poté, co se jí na služebně Obvodního oddělení Policie Znojmo podrobil, tak ta byla pozitivní. Na uvedené nemá vliv, že přístroj nebylo možno přepnout tak, aby ukázal přesnou hodnotu alkoholu. Podstatné je, že byl dechový test pozitivní a stěžovatel tak měl zákonnou povinnost podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. Zákon totiž nevyžaduje, aby byly naměřeny konkrétní hodnoty, plně postačí, že byl výsledek dechového testu pozitivní. Pouhá skutečnost, že přístroj nebylo možno přepnout do režimu, který měl ukázat přesné hodnoty, ještě neznamená, že ukazuje nesprávně, resp. že ukazoval nesprávně ještě před tím, než byla nemožnost přepnutí zjištěna. Pokud jde o klinické vyšetření, tak to v dané věci nemá význam, neboť shora citované ustanovení zákona hovoří o dechové zkoušce a ta byla pozitivní. Výsledek klinického vyšetření, které bylo v daném případě navíc prováděno téměř 5 hodin po zastavení stěžovatele policejní hlídkou, na shora uvedeném nemůže nic zvrátit. Nad rámec je vhodné též poukázat na to, že stěžovatel jako policista si měl být svých povinností dobře vědom, a pokud byl přesvědčen, že pod vlivem alkoholu není, tím spíše se měl odběru krve podrobit, aby tuto skutečnost prokázal. Neučinil-li tak, musí si následky s tím spojené přičíst k tíži.

Stěžovatel rovněž namítal, že se obával o svoje zdraví, neboť odběr krve měl provést „muž v riflích“, který jej sám nejprve odmítl vykonat s tím, že jej má provádět paní doktorka. Stěžovatel tak nabyl dojmu, že se nejedná o lékaře. Ze správního spisu však vyplynulo, že stěžovatel byl tímto mužem (MUDr. S.) ujištěn, že se o lékaře jedná. Navíc MUDr. S. prováděl lékařské vyšetření stěžovatele při ovlivnění alkoholem a bez ohledu na to, jak byl oblečen, jednalo se o lékaře. Nelze tak stěžovateli dát za pravdu, že by ho jeho subjektivní nepodložená obava o své zdraví, opravňovala odběr krve odmítnout. Už vůbec nelze připustit, aby si stěžovatel mohl klást podmínky, za jakých je ochoten se lékařskému odběru krve podrobit (stěžovatel byl svolný se mu podrobit pouze za přítomnosti své manželky). Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebyl shledán.

Namítá-li stěžovatel, že se městský soud nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu místním ohledáním, je třeba mu dát za pravdu. Stěžovatel skutečně v podané žalobě uvedl, že si nebyl vědom toho, že jej hlídka policie pronásleduje a že jí brání v předjetí. Uvedl také, že silnice, kde k tomu mělo dojít, je dostatečně široká a v dané době byla navíc volná a průjezdná, takže není možné předjetí vozidla neumožnit, jako důkaz navrhl místní ohledání. Městský soud pak v rozsudku sice správně konstatoval, že námítky stěžovatele týkající se jeho nevědomosti o tom, že by byl policejní hlídkou předjížděn, tím méně se zapnutým majáčkem, nejsou zpochybněním skutkového zjištění, nýbrž pouze předložením stěžovatelovy vlastní verze předmětné události; což správnost skutkového zjištění nemůže zvrátit. Městský soud se však zcela opomněl vypořádat se stěžovatelovým tvrzením ohledně faktické nemožnosti v daném úseku silnice bránit předjíždění a s jeho důkazním návrhem.

Je tak zřejmé, že městský soud pochybil a řízení před ním bylo stíženo vadou. K tomu, aby kasační stížnost mohla být úspěšná, je však třeba, aby se jednalo o vadu takové intenzity, že by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak nebylo. Stěžovatel byl ze služebního poměru propuštěn za porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem, které správní orgán shledal mimo jiné nejen v bránění předjetí služebního vozidla v barevném provedení Policie České republiky se zapnutým výstražným světlem modré barvy, ale též obecně v tom, že stěžovatel porušil § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, které ukládá řidičům povinnost *vozidlům s právem přednostní jízdy* (mezi něž vozidlo v barevném provedení Policie České republiky se zapnutým výstražným světlem modré barvy patří - viz § 41 odst. 1 uvedeného zákona) *a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidlo na takovém místě, aby jim nepřekáželo*. V daném případě není pochyb o tom, že stěžovatel uvedené ustanovení nedodržel a bezpečný a plynulý průjezd vozidlu Policie ČR neumožnil. Na uvedeném by nic nemohlo změnit ani místní ohledání, které by i případně prokázalo, že je předmětný úsek silnice k předjetí dostatečně široký. I na široké silnici je totiž třeba, aby řidiči průjezd vozidlům s právem přednostní jízdy umožnili. Vzhledem k uvedenému a rovněž ke skutečnosti, že stěžovatelovo porušení přísahy bylo vedle shora uvedených skutečností shledáno i v dalším stěžovatelově jednání (odmítnutí dechové zkoušky a následně lékařského odběru krve), nemohla mít výše popsaná vada v řízení před městským soudem za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak rovněž neobstojí.

Žádný z uplatněných důvodů kasační stížnosti tak nebyl zjištěn a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu